

Arrest

**nr. 56 852 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2010 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 23 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 november 2010.

1.3. Op 29 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van Bekteshi RAMA (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevo en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds het uitbreken van de Kosovo oorlog in 1999 woonde u met uw gezin in Dumnica (gemeente Podujevo) waar u en uw echtgenote, R.(...) A.(...) (O.V. 6.667.141), in ruil voor klusjes kost en inwoon kregen bij een Roma-vrouw, D.(...). Na de oorlog werd u op een keer in Dumnica, toen u met uw zoon M.(...), die aan epilepsie lijdt, naar het ziekenhuis onderweg was, met opzet aangereden door Albanezen. Hierna stapten de mannen uit hun wagen en sloegen u. U bracht uw zoon naar een dokter en kroop vervolgens op handen en voeten naar huis. D.(...) bracht u naar een bevriende arts die u opereerde aan uw been en in wiens huis u drie maanden verbleef. Na dit incident trachtte u met uw gezin naar Servië te vluchten waar u hoopte een beter leven te zullen hebben, maar u werd door de Servische grenspolitie tegengehouden en naar Kosovo teruggestuurd. In Dumnica durfde u al die jaren niet buiten te komen uit vrees voor problemen met Serviërs en Albanezen, die u meermaals sloegen en het plastic zeil van het dak van uw woning haalden of verbrandden. Aangezien u in Kosovo geen rechten, geen eigen woning en geen familie had, en u uw kinderen meer mogelijkheden wilde geven, reisde u met uw gezin naar België, waar u op 9 augustus 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst er vermoord te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelatie legde u de volgende documenten neer: uw oude Servische identiteitskaart, uitgereikt op 29 oktober 1992 te Podujevo; enkele foto's van u en uw gezin in een lemen stal; een Belgisch medisch rapport d.d. 2 september 2010 waaruit blijkt dat uw zoon M.(...) een vertraagde psychomotorische ontwikkeling heeft en aan epilepsie lijdt; en een aanvraag tot regularisatie, uitgereikt op 8 november 2010 te Beernem.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is dat u buiten een reeds lang vervallen Servische (Joegoslavische) identiteitskaart geen recentere identiteitsdocumenten kon neerleggen. U verklaarde nooit om een nieuwe identiteitskaart te zijn gegaan aangezien u schrik had om buiten te komen (CGVS, p. 3-4). Uw echtgenote legde evenmin (recente) identiteitsdocumenten neer en verklaarde ook nooit stappen te hebben ondernomen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen (CGVS echtgenote, p. 3-4). Dit vastgestelde gebrek aan recentere identiteitsdocumenten zet de geloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo voor uw komst naar België ernstig op de helling.

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in het naoorlogse Kosovo op de helling staat, wordt verder bevestigd doordat u niet wat weet UNMIK (Interim Administration Mission in Kosovo), noch KFOR (Kosovo Force), noch EULEX (European Rule of Law Mission) zijn en doordat u enkel spreekt over UNPROFOR, een organisatie die volgens uw verklaringen tijdens de oorlog in Kosovo werkzaam was om de burgers te beschermen en waartoe u zich tijdens de oorlog zou hebben gericht om uw problemen aan te klagen (CGVS, p. 7). UNPROFOR, in het leven geroepen begin 1992, was echter een VN-vredesmacht die tijdens de Bosnische oorlog, in de eerste helft van de jaren '90, actief was in het voormalig Joegoslavië en dan voornamelijk in de hedendaagse landen Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. Ook uw echtgenote heeft nog nooit van UNMIK, KFOR of EULEX gehoord (CGVS echtgenote, p. 6). Gezien de jarenlange alomtegenwoordigheid van KFOR en UNMIK, en later ook EULEX, in het dagelijkse leven in Kosovo, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat jullie, indien jullie werkelijk van 1999 tot 2010 in Kosovo zouden hebben verbleven, nog nooit van deze organisaties zouden hebben gehoord. Uw bewering dat u sinds u in Dumnica woonde nooit meer buitenkwam (CGVS, p. 7, 11) is in deze geenszins overtuigend. Gevraagd of er na de Kosovo-oorlog nog opflakeringen van geweld in Kosovo plaatsgevonden die Kosovo gedurende verschillende dagen in de ban hielden, repliceerde u dat u van niets wist en dat u niets had gezien (CGVS, p. 7). Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef meer informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog van 1999. Bij de onlusten verloren 19 mensen het leven en werden 8000 Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in Podujevo waren de

onlusten duidelijk voelbaar en werden verschillende Servische Orthodoxe kerken vernield. Voorts verklaarde u dat Podujevo niet over een Roma-voorzitter beschikt tot wie u zich met uw problemen zou kunnen richten en dat er geen tussenpersoon is tussen de Roma-gemeenschap en de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt blijkt dat Podujevo wel degelijk over een Roma-leider beschikt. Zowel u als uw echtgenote verklaarden evenwel nog nooit van deze persoon, met name Rama Mefail, gehoord te hebben (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 6). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Rama Mefail in Podujevo de Roma-gemeenschap vertegenwoordigt en zetelt in het 'comité van de gemeenschappen', een instelling die een belangrijke rol speelt in de bescherming van de rechten van minderheden binnen de gemeente van Podujevo. Rama Mefail is tevens de voorzitter van de NGO Një hap me ne/One Step with us, die opkomt voor de rechten van de Roma.

Tevens kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote aangaande de concrete problemen die jullie de afgelopen jaren in Kosovo met Albanezen en Serviërs zouden hebben gekend, waardoor er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw problemen in Dumnica en aan uw bewering de laatste tien jaren niet meer buiten hebben durven te komen. Zo verklaarde u dat u, nadat u door Albanezen werd aangereden, uw zoon M.(...) naar een dokter bracht en dat dit de eerste keer was dat hij door een arts gezien werd (CGVS, p. 9). Uw echtgenote verklaarde echter expliciet dat u uw zoon niet naar een arts bracht en dat hij in Kosovo nooit werd gezien door een arts (CGVS echtgenote, p. 5-6). U verklaarde verder dat u, wat betreft uw problemen met Albanezen en Serviërs na de oorlog, de politie hiervan nooit op de hoogte bracht aangezien u niet durfde buiten te komen en u schrik had van de politie (CGVS, p. 8-9, 10, 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat D.(...), de vrouw bij wie jullie woonden, twee tot drie keer de politie belde nadat jullie werden lastiggevallen door Albanezen en Serviërs. De politie kwam ter plaatse, maar ondernam verder niets aangezien Albanezen steeds achter Albanezen staan en Serviërs achter Serviërs (CGVS echtgenote, p. 5).

Dat er aan de door u beweerde voortdurende problemen met Serviërs en Albanezen in de afgelopen jaren in Kosovo geen geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen in deze niet te rijmen vallen met de informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kosovo waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook binnen de gemeente Podujevo zijn er geen grote veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo, waar u oorspronkelijk volgens uw oude identiteitskaart wel van afkomstig bent, terugkan omdat u er vermoord zal worden (CGVS, p. 11) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging

en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Gelet op dit alles, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u, indien u in Kosovo daadwerkelijk met eventuele (veiligheids)problemen zou worden geconfronteerd, geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen zou hebben gehad (CGVS, p. 11), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal wel blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich wel in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op

internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de medische problemen van uw zoon M(...), die aan epilepsie lijdt en motorische problemen heeft, betreft, dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw oude Servische identiteitskaart toont louter uw identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aan, maar levert op zich geen enkel bewijs van uw beweerde recente verblijf in Kosovo. De foto's die u neerlegde geven een beeld van u en uw gezin in een lemen stal, maar uit niets blijkt dat het hier om uw woning zou gaan of dat u daar de afgelopen tien jaar met uw gezin zou hebben gewoond. De medische documenten i.v.m. uw zoon kunnen deze beslissing, zoals hierboven reeds aangegeven, evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van Andrijana RAMA (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevo en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds het uitbreken van de Kosovo oorlog in 1999 woonde u met uw gezin in Dumnica (gemeente Podujevo) waar u en uw echtgenoot, R.(...) B.(...) (O.V. 6.667.141), in ruil voor klusjes kost en inwoon kregen bij een Roma-vrouw, D.(...). In Dumnica durfde u niet buiten te komen uit vrees voor problemen met Serviërs en Albanezen, die u sloegen en die het plastic zeil van het dak van uw woning haalden en met stenen gooiden. D.(...) belde een aantal keer de politie wanneer jullie werden lastiggevallen. De politie kwam ter plaatse, maar deed niets aangezien een Albanees aan de kant van de Albanezen staat, en een Serviër aan de kant van de Serviërs. Op een keer werd uw echtgenoot aangevallen en moest hij geopereerd worden aan zijn been. U verliet Kosovo met uw gezin en reisde naar België, waar u op 9 augustus 2010 asiel aanvroeg. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Rama Bektesi, werden uiteengezet (CGVS, p. 6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is dat u buiten een reeds lang vervallen Servische (Joegoslavische) identiteitskaart geen recentere identiteitsdocumenten kon neerleggen. U verklaarde nooit om een nieuwe identiteitskaart te zijn gegaan aangezien u schrik had om buiten te komen (CGVS, p. 3-4). Uw echtgenote legde evenmin (recente) identiteitsdocumenten neer en verklaarde ook nooit stappen te hebben ondernomen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen (CGVS echtgenote, p. 3-4). Dit vastgestelde gebrek aan recentere identiteitsdocumenten zet de

geloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo voor uw komst naar België ernstig op de helling.

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in het naoorlogse Kosovo op de helling staat, wordt verder bevestigd doordat u niet wat weet UNMIK (Interim Administration Mission in Kosovo), noch KFOR (Kosovo Force), noch EULEX (European Rule of Law Mission) zijn en doordat u enkel spreekt over UNPROFOR, een organisatie die volgens uw verklaringen tijdens de oorlog in Kosovo werkzaam was om de burgers te beschermen en waartoe u zich tijdens de oorlog zou hebben gericht om uw problemen aan te klagen (CGVS, p. 7). UNPROFOR, in het leven geroepen begin 1992, was echter een VN-vredesmacht die tijdens de Bosnische oorlog, in de eerste helft van de jaren '90, actief was in het voormalig Joegoslavië en dan voornamelijk in de hedendaagse landen Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. Ook uw echtgenote heeft nog nooit van UNMIK, KFOR of EULEX gehoord (CGVS echtgenote, p. 6). Gezien de jarenlange alomtegenwoordigheid van KFOR en UNMIK, en later ook EULEX, in het dagelijkse leven in Kosovo, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat jullie, indien jullie werkelijk van 1999 tot 2010 in Kosovo zouden hebben verbleven, nog nooit van deze organisaties zouden hebben gehoord. Uw bewering dat u sinds u in Dumnica woonde nooit meer buitenkwam (CGVS, p. 7, 11) is in deze geenszins overtuigend. Gevraagd of er na de Kosovo-oorlog nog opflakeringen van geweld in Kosovo plaatsgevonden die Kosovo gedurende verschillende dagen in de ban hielden, repliceerde u dat u van niets wist en dat u niets had gezien (CGVS, p. 7). Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef meer informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog van 1999. Bij de onlusten verloren 19 mensen het leven en werden 8000 Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in Podujevo waren de onlusten duidelijk voelbaar en werden verschillende Servische Orthodoxe kerken vernield. Voorts verklaarde u dat Podujevo niet over een Roma-voorzitter beschikt tot wie u zich met uw problemen zou kunnen richten en dat er geen tussenpersoon is tussen de Roma-gemeenschap en de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt blijkt dat Podujevo wel degelijk over een Roma-leider beschikt. Zowel u als uw echtgenote verklaarden evenwel nog nooit van deze persoon, met name Rama Mefail, gehoord te hebben (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 6). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Rama Mefail in Podujevo de Roma-gemeenschap vertegenwoordigt en zetelt in het 'comité van de gemeenschappen', een instelling die een belangrijke rol speelt in de bescherming van de rechten van minderheden binnen de gemeente van Podujevo. Rama Mefail is tevens de voorzitter van de NGO Një hap me ne/One Step with us, die opkomt voor de rechten van de Roma.

Tevens kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote aangaande de concrete problemen die jullie de afgelopen jaren in Kosovo met Albanezen en Serviërs zouden hebben gekend, waardoor er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw problemen in Dumnica en aan uw bewering de laatste tien jaren niet meer buiten hebben durven te komen. Zo verklaarde u dat u, nadat u door Albanezen werd aangereden, uw zoon M.(...) naar een dokter bracht en dat dit de eerste keer was dat hij door een arts gezien werd (CGVS, p. 9). Uw echtgenote verklaarde echter expliciet dat u uw zoon niet naar een arts bracht en dat hij in Kosovo nooit werd gezien door een arts (CGVS echtgenote, p. 5-6). U verklaarde verder dat u, wat betreft uw problemen met Albanezen en Serviërs na de oorlog, de politie hiervan nooit op de hoogte bracht aangezien u niet durfde buiten te komen en u schrik had van de politie (CGVS, p. 8-9, 10, 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat D.(...), de vrouw bij wie jullie woonden, twee tot drie keer de politie belde nadat jullie werden lastiggevallen door Albanezen en Serviërs. De politie kwam ter plaatse, maar ondernam verder niets aangezien Albanezen steeds achter Albanezen staan en Serviërs achter Serviërs (CGVS echtgenote, p. 5).

Dat er aan de door u beweerde voortdurende problemen met Serviërs en Albanezen in de afgelopen jaren in Kosovo geen geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen in deze niet te rijmen vallen met de informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kosovo waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van

Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook binnen de gemeente Podujevo zijn er geen grote veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo, waar u oorspronkelijk volgens uw oude identiteitskaart wel van afkomstig bent, terugkan omdat u er vermoord zal worden (CGVS, p. 11) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Gelet op dit alles, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u, indien u in Kosovo daadwerkelijk met eventuele (veiligheids)problemen zou worden geconfronteerd, geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen zou hebben gehad (CGVS, p. 11), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal wel blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich wel in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode

2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de medische problemen van uw zoon M.(...), die aan epilepsie lijdt en motorische problemen heeft, betreft, dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw oude Servische identiteitskaart toont louter uw identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aan, maar levert op zich geen enkel bewijs van uw beweerde recente verblijf in Kosovo. De foto's die u neerlegde geven een beeld van u en uw gezin in een lemen stal, maar uit niets blijkt dat het hier om uw woning zou gaan of dat u daar de afgelopen tien jaar met uw gezin zou hebben gewoond. De medische documenten i.v.m. uw zoon kunnen deze beslissing, zoals hierboven reeds aangegeven, evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat zij doorheen hun verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers merken op dat zij geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die de geloofwaardigheid van hun vrees in het gedrang kunnen brengen, de commissaris-generaal “vergeten” vermelden is dat verzoekers op de vragen omtrent geografische kennis correct en volledig konden antwoorden, het niet bevreemdend is dat zij geen recentere identiteitsdocumenten konden neerleggen, zij nog spreken over UNPROFOR omdat zij nog steeds de oude terminologie gebruiken, de vaststelling dat zij de termen KFOR en UNMIK niet kennen en geen weet hebben van recent geweld in Kosovo en een Roma-leider in Podujevo, te verklaren is omdat zij ongeletterd zijn en uit angst nooit meer buitenkwamen, en er geloof kan worden gehecht aan hun problemen met Serviërs en Albanezen aangezien zij hun huis niet uitkwamen. Verzoekers besluiten dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat er anno 2010 nog gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat er in hun hoofde een onmogelijkheid tot terugkeer bestaat en vreemdelingen ook onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, bij een terugkeer naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Volgens verzoekers dient verder vastgesteld te worden dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd kan afgeleid worden dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aangezien de situatie in Podujevo op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn beweerde continue en recente verblijf in Kosovo voor zijn komst naar België op de helling wordt geplaatst door de vaststelling dat het zeer bevreemdend is dat hij buiten een reeds lang vervallen Servische (Joegoslavische) identiteitskaart geen recentere identiteitsdocumenten kon neerleggen, en verzoeker noch zijn vrouw kennis/weet hebben van de termen UNMIK, KFOR, EULEX, recente opflakkingen van geweld in Kosovo of van een vertegenwoordiger van de Roma-gemeenschap, (ii) de geloofwaardigheid van zijn concrete problemen in Kosovo met Serviërs en Albanezen wordt ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kosovo, (iii) uit deze aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie in Kosovo evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) de medische problemen van zijn zoon geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, en (v) de door verzoeker neergelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande bevindingen.

Vermits de asielaanvraag van verzoekster op dezelfde motieven van haar echtgenoot steunt, werd ook in haar hoofde een weigeringsbeslissing genomen.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat ter terechtzitting verzoekers volhouden dat zij de Kosovaarse nationaliteit hebben. De Raad stelt vast dat verzoekers volgens hun verklaringen de laatste tien jaar voor hun vertrek uit Kosovo niet uit hun huis in Dumnica (Podujeva, Kosovo) durfden te komen uit vrees voor problemen met Serviërs en Albanezen, doch dat zij er niet in slagen hun recent verblijf in Kosovo en derhalve hun voorgehouden problemen aldaar aannemelijk te maken. De commissaris-generaal oordeelt vooreerst dat het bevreemdend is dat verzoeker buiten een reeds lang vervallen Servische (Joegoslavische) identiteitskaart geen recentere identiteitsdocumenten kon neerleggen en in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd hierbij wel degelijk rekening gehouden met hun verweer dat zij uit schrik om buiten te komen geen nieuwe identiteitskaarten gingen halen, doch deze uitleg werd - in samenlezing met de overige motieven - als niet afdoende beschouwd. Verzoekers hun kennis omtrent het recente leven in Kosovo blijkt immers dermate ontoereikend waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan hun recent verblijf in Kosovo. Verzoekers bevestigen nog nooit van UNMIK, KFOR of EULEX gehoord te hebben, hetgeen onaanvaardbaar is gezien deze organisaties alomtegenwoordig zijn in het dagelijkse leven in Kosovo zodat zelfs van ongeletterden mag verwacht worden dat zij vertrouwd zijn met deze termen. Ondanks hun voorgehouden ongeletterdheid - die in vraag gesteld kan worden aangezien verzoeker verschillende documenten van de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende met zijn naam - bleken verzoekers overigens wel vertrouwd te zijn met de term UNPROFOR, hetgeen opnieuw de twijfels omtrent hun recente herkomst bevestigt aangezien UNPROFOR, blijkens de informatie, een VN-vredesmacht was die tijdens de Bosnische oorlog, in de eerste helft van de jaren '90, actief was in het voormalige Joegoslavië en voornamelijk in de hedendaagse landen Kroatië, Boznië-Herzegovina en Macedonië. Het verweer dat zij in Dumnica nooit meer buitenkwamen is niet ernstig gelet op de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen, die niet in het minst concreet worden betwist, en hun verklaring dat zij voortdurende problemen met Serviërs en Albanezen kenden in Kosovo hetgeen niet te rijmen valt met de informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kosovo. Dat zij ongeletterd zouden zijn en niet buiten zouden zijn gekomen is ook geen valabele verklaring voor hun onwetendheid over het bestaan van een Roma-voorzitter in hun beweerde woonplaats en hun gebrek aan kennis over de recente opflakkingen van geweld in Kosovo. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekers volgens hun verklaringen gedurende tien jaar bij een Roma-vrouw inwoonden zodat het niet waarschijnlijk is dat, zelfs indien zij gedurende tien jaar nooit zouden zijn buitengekomen, thema's als geweld, de aanwezigheid van internationale instanties zoals UNMIK, KFOR en EULEX en de vertegenwoordiging van Roma nooit ter sprake zouden zijn gekomen.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn en de veiligheidssituatie als stabiel en kalm wordt omschreven, waarbij geconcludeerd kan worden dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie, en de algemene situatie in Kosovo evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers beperken zich hierbij tot het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing omtrent het bestaan van interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, doch zij tonen geenszins aan dat de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn, noch slagen zij er in om de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de algemene veiligheidssituatie voor

RAE in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van RAE in Kosovo te ontkrachten. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Verzoekers dienen dan ook minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij geen tegenstrijdigheden hebben afgelegd tijdens hun asielpprocedure die de geloofwaardigheid van hun beweerdte vervolgingsvrees in het gedrang brengen, gaan zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing: *"Tevens kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote aangaande de concrete problemen die jullie de afgelopen jaren in Kosovo met Albanezen en Serviërs zouden hebben gekend, waardoor er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw problemen in Dumnica en aan uw bewering de laatste tien jaren niet meer buiten hebben durven te komen. Zo verklaarde u dat u, nadat u door Albanezen werd aangereden, uw zoon M.(...) naar een dokter bracht en dat dit de eerste keer was dat hij door een arts gezien werd (CGVS, p. 9). Uw echtgenote verklaarde echter expliciet dat u uw zoon niet naar een arts bracht en dat hij in Kosovo nooit werd gezien door een arts (CGVS echtgenote, p. 5-6). U verklaarde verder dat u, wat betreft uw problemen met Albanezen en Serviërs na de oorlog, de politie hiervan nooit op de hoogte bracht aangezien u niet durfde buiten te komen en u schrik had van de politie (CGVS, p. 8-9, 10, 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat D.(...), de vrouw bij wie jullie woonden, twee tot drie keer de politie belde nadat jullie werden lastiggevallen door Albanezen en Serviërs. De politie kwam ter plaatse, maar ondernam verder niets aangezien Albanezen steeds achter Albanezen staan en Serviërs achter Serviërs (CGVS echtgenote, p. 5)."* Deze onbetwiste motieven worden derhalve als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Met betrekking tot verzoekers hun argument ten slotte dat *"het CGVS 'vergeet' te vermelden dat op de vragen van geografische kennis, mijn verzoeker correct en volledig kan antwoorden. Dit betreft zowel de kennis van de streek, als de reisroutes (nota's Mr. VANSTEENHUYSE man p. 2). Men mag niet vergeten dat verzoeker ongeletterd zijn en nooit buiten Herat geweest zijn (nota's Mr. VANSTEENHUYSE man p. 3). Daarenboven is mijn verzoekster ernstig ziek en heeft zij een stress-ziekte, waarvoor zij zelfs werd gehospitaliseerd (nota's Mr. VANSTEENHUYSE vrouw p. 1). Ook dat verklaart dat er slechts zeer beperkte kennis van de omgeving en maatschappij kan zijn."*, merkt de Raad op dat verzoekers volgens hun verklaringen niet afkomstig zijn van Herat (Afghanistan) maar van Podujevo (Kosovo), zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet vergezeld waren van een advocaat en derhalve ook niet van Mr. Vansteenhuyse, en verzoekster nooit enige melding heeft gemaakt van een stress-ziekte waarvoor zij zou zijn gehospitaliseerd. Verzoekers hun argumenten dienaangaande kunnen derhalve niet dienstig aangevoerd worden ter weerlegging van de in de bestreden beslissingen aangehaalde motieven.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.11. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers van mening zijn onmogelijk te kunnen terugkeren naar Kosovo omdat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden onderworpen worden aan folteringen, of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, doch dat zij geen concrete elementen aanbrengen waarom zij dit reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielaanspraak, met name dat zij omwille van hun etnie problemen vrezen met Albanezen en Serviërs, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas, en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5

van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verder aanvoeren dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Kosovo blijkt dat de toestand in Podujevo op dit ogenblik van dien aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, beperken zij zich opnieuw tot het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat het louter tegenspreken van de motieven niet volstaat om de pertinente motieven van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers tonen derhalve niet aan in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zo verzoekers onder verwijzing naar een schrijven van UNHCR nog aanvoeren dat er in hun hoofdte een onmogelijkheid is tot terugkeer, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten dit schrijven aan het administratief dossier toe te voegen. Hoe dan ook wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS